

accountable to God not only for our sins, but also for the good deeds we refuse to do.

The condemnation of the benefaction

One would expect from those people, who for thirty-eight years refused to extend a hand to the sufferer, to applaud the one who did it, or at least to remain silent, being ashamed before the greatness of his act, feeling the burden of guilt. Instead of this, however, what do they do? They get frustrated, because He was supposedly ignoring the Sabbath holiday. How much analgesia, how deep a spiritual paralysis, more terrible even than the physical one from which the healed fellow was suffering from! These people resemble him, to whom one points at the moon, but he, rather, insists on observing the finger. Let's be careful, my brethren, and let's constantly examine ourselves, so that we do not also become inhumane, «but understand what will of the Lord is". Let it be done!

Archim. A. A.

SUNDAY MAY 15 2022 SUNDAY OF THE PARALYTIC

Pachomius the Great, Achilius the Wonderworker Archbishop of Larissa, Placing of the Honorable Head of the Apostle Titus, Barbaros the Myrrhbearer of Kerkyra, Andrew the Hermit & Wonderworker .

TONE OF THE WEEK : *Third Tone*

EOTHINON : *Fifth Eothinon*

EPISTLE READING : *Acts of the Apostles 9:32-42*

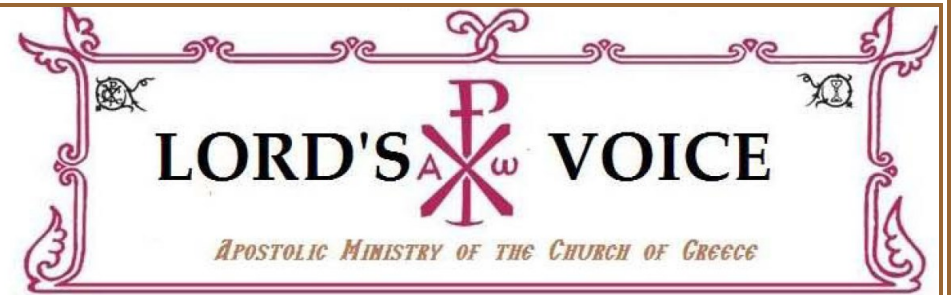
GOSPEL READING : *John 5: 1- 15*

SUNDAY MAY 22 2022 SUNDAY OF THE SAMARITAN

WOMAN *Basiliscus the Martyr, Bishop of Comona. Holy new Martyrs Demetrius and Paul of Tripoli. John-Vladimir ruler of Serbia.*

EPISTLE READING : *Acts of the Apostles 11:19- 30*

GOSPEL READING : *John 4: 5- 42*

70TH YEAR MAY 15 2022 PAMPHLET # 20 (3598)

A DREADFUL ILLNESS

Sunday of the Paralytic of Jerusalem today, and our Holy Church reminds us of a miraculous event from the Gospel of John, without taking us away from the paschal climate of the period, or from the environment of the Holy City. Jesus meets a tortured man, and heals him from his terrible disease. Jesus had done very many miracles, always discreetly, of which, some are mentioned in the Gospels, and others are not. In this case, however, the interest is not so much focused on the miracle itself, as on Jesus' dialogue with the sick fellow, which precedes, as also on whatever will follow.

The desire for healing

When Jesus approaches the paralyzed man, He very well knows, of course, the state of his health, but also of his soul. The question that He submits to him seems naïve: "Do you want to be healed?" The answer to this question is theoretically self-evident: "Why, of course, I want to! And who would not want to? " Maybe for this reason, the patient omits the response, complaining that this coveted possibility is not given to him. And yet, this simple question, is anything but superfluous, for the knower of hearts, Christ.

THE SUNDAY GOSPEL ACCORDING TO JOHN 5:1-15

At that time, Jesus went up to Jerusalem. Now there is in Jerusalem by the Sheep Gate a pool, in Hebrew called Bethesda which has five porticoes. In these lay a multitude of invalids, blind, lame, paralyzed, waiting for the moving of the water; for an angel of the Lord went down at certain seasons into the pool, and troubled the water; whoever stepped in first after the troubling of the water was healed of whatever disease he had. One man was there, who had been ill for thirty-eight years. When Jesus saw him and knew that he had been lying there a long time, he said to him, "Do you want to be healed?" The sick man answered him, "Sir, I have no man to put me into the pool when the water is troubled, and while I am going another steps down before me." Jesus said to him, "Rise, take up your pallet, and walk." And at once the man was healed, and he took up his pallet and walked.

Now that day was the sabbath. So the Jews said to the man who was cured, "It is the sabbath, it is not lawful for you to carry your pallet." But he answered them, "The man who healed me said to me, 'Take up your pallet, and walk.'" They asked him, "Who is the man who said to you, 'Take up your pallet, and walk'?" Now the man who had been healed did not know who it was, for Jesus had withdrawn, as there was a crowd in the place. Afterward, Jesus found him in the temple, and said to him, "See, you are well! Sin no more, that nothing worse befall you." The man went away and told the Jews that it was Jesus who had healed him.

It is true that man after his expulsion from Paradise is tortured and suffers in various ways. Many times, he even

attributes his affliction to God Himself. Is that really so, however?

Maybe, many times, are we ourselves not often to blame for our troubles? Maybe sometimes the circumstances and the adversities are merely an extremely convenient "alibi" to easily dispose of our own responsibilities? And finally, is it ever possible to be healed if we do not strive for this purpose?

The Paralytic's complaint, of course, seems plausible: "I have no man". True, how much loneliness, how much abandonment, how much frustration does this tragic phrase not hide, and how many people does it not express over time and universally! This complaint, however, is not addressed to God, but to his fellow human beings. How is it possible, with so many people crowding at the Sheep Gate every day, for a passer-by to not be sensitized, at least once, to help this afflicted creature of God? Did no one ever think that in the place of that unfortunate man, he himself could very easily end up? The questions are relentless, and each one of us should pose them to himself.

It is a fact that we humans are guided by our individual interest, as the compass, and it is not easy to realize that our neighbor may have more need than we do. The world judges on the basis of its own criteria, which are not always fair. In fact, sometimes, not only do we turn our eyes away from the one who needs our help, but we pretend to ignore his existence, we avoid dealing with him and condemn him to isolation and social exclusion. Even worse, how many times have we not happened to hear or say in our daily life: "He got what's due to him." Who are we to judge our neighbor? So, let's remember, every time we are stubbornly unmoved before the drama of our fellow man, that we are

15 Μαΐου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Μνεΐα τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας». Παχωμίου ὁσίου τοῦ μεγάλου († 358).

Ἀχιλλεΐου ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης (8' αἰ.).

Ἦχος: γ' – Ἐωθινόν: Ε' – Ἀπόστολος: Πράξ. θ' 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ε' 1-15.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Μαΐου, τῆς Σαμαρειτίδος.

Ἀπόστολος: Πράξ. ια' 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. δ' 5-42.

ΕΤΟΣ 70όν

15 Μαΐου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3598)

γοι ἔναντι τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο γιά τίς ἀμαρτίες μας, ἀλλά καί γιά τίς εὐεργεσίες πού ἀρνούμαστε νά διαπραξοῦμε.

Ἡ καταδίκη τῆς εὐεργεσίας

Θά περίμενε κανεΐς ἀπό τούς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τριάντα ὀκτώ ἔτη ἀρνοῦνταν νά τείνουν τό χέρι στόν πάσχοντα, νά ἐπικροτήσουν ἐκείνον πού τό ἔπραξε, ἢ τουλάχιστον νά σιωπήσουν αἰσχυνόμενοι μπροστά στή μεγαλοσύνη τῆς πράξης του, συναισθανόμενοι τό βάρος τῆς ἐνοχῆς. Ἄντ' αὐτοῦ, ὅμως, τί πράττουν; Ἀγανακτοῦν, διότι ἀγνόησε δῆθεν τήν ἀργία τοῦ Σαββάτου. Πόση ἀναληγσία, πόσο βαθιά πνευματική παράλυση, φοβερότερη καί ἀπό τή σωματική ἀπό τήν ὁποία ἔπασχε ὁ θεραπευθεΐς! Μοιάζουν οἱ ἀνθρωποι αὐτοί μέ ἐκείνον στόν ὁποῖο κάποιος δείχνει τό φεγγάρι, ἀλλά ἐκεῖνος ἐπιμένει νά παρατηρεῖ τό δάχτυλο. Ἄς προσέξοῦμε, ἀδελφοί μου, καί ἄς ἐλέγχουμε συνεχῶς τόν ἑαυτό μας, ὥστε νά μή γινόμαστε καί ἐμεῖς ἀπάνθρωποι, «ἀλλά συνιέντες τί τό θέλημα τοῦ Κυρίου». Γένοιτο!

Ἀρχιμ. Ἰ. Α. Ἀ.

Ἐπισκεφθεῖτε τό ἠλεκτρονικό ἐκκλησιαστικό Βιβλιοπωλεΐο τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας: www.apostoliki-diakonia.com.gr

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιόν 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Κυριακή τοῦ Παραλύτου τῆς Ἱερουσαλήμ σήμερα καί ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει ἓνα θαυμαστό γεγονός ἀπό τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο, χωρίς νά μᾶς ἀπομακρύνει οὔτε ἀπό τό πασχάλιο κλίμα τῆς περιόδου, οὔτε ἀπό τό περιβάλλον τῆς Ἁγίας Πόλεως. Ὁ Ἰησοῦς συναντᾷ ἓνα βασανισμένο ἄνθρωπο καί τόν θεραπεύει ἀπό τή φοβερή ἀσθένειά του. Ἀνάλογα θαύματα ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἐνεργήσει πάμπολλα, πάντοτε διακριτικά, ἀπό τά ὁποῖα ἄλλα ἀναφέρονται στά Εὐαγγέλια καί ἄλλα ὄχι. Στήν προκειμένη περίπτωση, πάντως, τό ἐνδιαφέρον δέν ἐστιάζεται τόσο στό ἴδιο τό θαῦμα, ὅσο στή στιχομυθία τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν ἀσθενή, ἡ ὁποία προηγεΐται, καθώς καί σέ ὅσα ἐπακολουθοῦν.

Ὁ πόθος τῆς θεραπείας

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς προσεγγίζει τόν παράλυτο ἄνθρωπο, γνωρίζει ἀσφαλῶς πολύ καλά τήν κατάσταση τῆς υγείας του ἀλλά καί τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἐρώτηση πού τοῦ ὑποβάλλει φαντάζει ἀφελῆς: «Θέλεις υγίης γενέσθαι;». Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό θεωρητικά εἶναι αὐτονόητη: «Μά καί βέβαια θέλω! Καί ποιός δέν θά τό ἠθελε;». Ἴσως γι' αὐτόν τόν λόγο ὁ ἀσθενής παραλείπει τήν ἀπόκριση, παραπονούμενος ὅτι δέν τοῦ παρέχεται ἡ πολυπόθητη αὐτή δυνατότητα. Καί ὅμως, ἡ ἀπλή αὐτή ἐρώτηση, κάθε ἄλλο παρά περιττή εἶναι γιά τόν καρδιογνώστη Χριστό.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετά τήν ἔξωση ἀπό τόν Παράδεισο βασανίζεται καί ὑποφέρει παντοιοτρόπως. Πολλές φορές μάλιστα ἀποδίδει τήν κακοπάθειά του στόν ἴδιο τόν Θεό. Εἶναι ὅμως πράγματι ἔτσι; Μήπως πολλές φορές εὐθυνόμεσθε καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι γιά τά δεινά μας; Μήπως ὀρισμένες φορές οἱ περιστάσεις καί οἱ ἀντιξοότητες δέν εἶναι παρά ἓνα ἐξαιρετικά βολικό «ἄλλοθι» γιά νά ἀποποιηθοῦμε μέ εὐκολία

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ε' 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσόλυμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολλὸν τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαιναν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγένετο, ᾧ δῆποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτῶ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολλὸν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ θεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστὶ σοὶ ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοὶ Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστὶν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὗρισκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοὶ τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

τίς δικές μας εὐθύνες; Καὶ τελικά, εἶναι ποτέ δυνατόν νά θεραπευθοῦμε, ἐάν ἐμεῖς δέν ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό;

Τὸ παράπονο βέβαια τοῦ Παραλύτου φαίνεται εὐλογο: «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Ἀλήθεια, πόση μοναξιά, πόση ἐγκατάλειψη, πόση ἀπογοήτευση δέν κρύβει ἡ τραγικὴ αὐτὴ φράση, καὶ πόσους ἀνθρώπους διαχρονικά καὶ οἰκουμενικά δέν ἐκφράζει! Τὸ παράπονο ὅμως αὐτὸ δέν ἀπευθύνεται στὸν Θεό, ἀλλὰ στὸν συνάνθρωπο. Πῶς εἶναι δυνατόν μέ τόσο κόσμο νά συνωστίζεται στὴν Προβατικὴ πύλη καθημερινά, νά μὴν εὐαισθητοποιήθηκε, ἔστω μία φορά, κάποιος περαστικός, ὥστε νά βοηθήσει τὸ ταλαιπωρημένο αὐτὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ; Δέν σκέφτηκε ποτέ κανεὶς ὅτι στὴ θέση τοῦ δῦσμοιρου ἐκείνου ἀνθρώπου θά μπορούσε πολὺ εὐκόλα νά βρίσκεται ὁ ἴδιος; Ἀμείλικτα τὰ ἐρωτήματα, καὶ θά πρέπει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς νά τὰ θέσει στὸν ἑαυτό του.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὑπάρχει στὰ Ἱεροσόλυμα, κοντὰ στὴν προβατικὴ πύλη, μιὰ κολυμβήθρα, πού ἐβραϊκά ὀνομάζεται Βηθεσδά, καὶ ἔχει πέντε στοές. Σέ αὐτές ἦταν ξαπλωμένο μεγάλο πλῆθος ἀπὸ ἀσθενεῖς, τυφλοὺς, κουτσούς, παράλυτους, πού περίμεναν νά ἀνακινηθεῖ τὸ νερό. Γιατί ἀπὸ καιρὸ σέ καιρὸ κατέβαινε ἕνας ἄγγελος στὴν κολυμβήθρα καὶ ἀνατάρασσε τὸ νερό· ἐκεῖνος λοιπὸν πού ἔμπαινε πρῶτος μετὰ τὴν ἀνατάραξη τοῦ νεροῦ γινόταν ὑγιὴς ἀπὸ ὅποιοδήποτε νόσημα καὶ ἂν ὑπέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ κάποιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔπασχε τριάνα ὀκτῶ χρόνια ἀπὸ τὴν ἀρρώστια του. Ὅταν τὸν εἶδε αὐτόν ὁ Ἰησοῦς κατάκοιτο, καὶ ἀφοῦ γνώριζε ὅτι ἔχει ἤδη πολὺ χρόνο ἐκεῖ, τοῦ λέγει: Θέλεις νά γίνεις ὑγιὴς; Ἀποκρίθηκε σέ αὐτόν ὁ ἀρρωστος: Κύριε, δέν ἔχω κάποιον ἄνθρωπο, ὥστε ὅταν ἀναταραχθεῖ τὸ νερό νά μέ βάλει στὴν κολυμβήθρα· ὅταν ἔρχομαι ἐγώ, κατεβαίνει ἄλλος πρὶν ἀπὸ ἐμένα. Λέγει σέ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς: Σήκω ἐπάνω, σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε. Ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ἐγενε ὑγιὴς, καὶ σήκωσε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Ἦταν Σάββατο ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἐλεγον λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι στὸν θεραπευμένο: Εἶναι Σάββατο· δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά σηκώνεις τὸ κρεβάτι. Ἀποκρίθηκε σέ αὐτούς: Ἐκεῖνος πού μέ ἔκανε ὑγιῆ, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε: Σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε. Τότε τὸν ρώτησαν: Ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σοῦ εἶπε, σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε; Ὁ θεραπευμένος ὅμως δέν γνώριζε ποιὸς εἶναι· γιατί ὁ Ἰησοῦς ξέφυγε ἐπειδὴ ὑπῆρχε πλῆθος στό μέρος αὐτό. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς τὸν βρίσκει στὸν ναὸ καὶ τοῦ λέγει: Βλέπεις, ἔγινες ὑγιὴς· μὴ ἀμαρτάνεις πλέον, γιὰ νά μὴ σοῦ συμβεῖ τίποτε χειρότερο. Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε στοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐκεῖνος πού τὸν ἔκανε ὑγιῆ.

(Ἀπὸ τῆ νέας ἐκδοσης: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ ἄνθρωποι κινούμεστε μέ γνώμονα τὸ ἀτομικὸ μας συμφέρον, καὶ δέν εἶναι εὐκόλο νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὁ διπλανός μας μπορεῖ νά ἔχει περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ ἐμᾶς. Ὁ κόσμος κρίνει μέ βάση τὰ δικά του κριτήρια, τὰ ὁποῖα δέν εἶναι πάντοτε δίκαια. Κάποτε μάλιστα, ὄχι μόνο ἀποστρέφουμε τὸ βλέμμα ἀπὸ αὐτόν πού ἔχει ἀνάγκη τῆ βοήθειά μας, ἀλλὰ παριστάνουμε πῶς ἀγνοοῦμε τὴν ὑπαρξή του, ἀποφεύγουμε τὴ συναναστροφή μαζί του καὶ τὸν καταδικάζουμε σέ ἀπομόνωση καὶ κοινωνικὸ ἀποκλεισμό. Ἀκόμη χειρότερα, πόσες φορές δέν ἔχει τύχει νά ἀκούσουμε ἢ νά ποῦμε στὴν καθημερινότητά μας: «Καλὰ νά πάθει αὐτός». Ποιοὶ εἴμαστε ὅμως ἐμεῖς πού θά κρίνουμε τὸν διπλανό μας; Ἄς θυμόμαστε λοιπὸν κάθε φορά πού μένουμε πεισματικά ἀσυγκίνητοι μπροστὰ στό δράμα τοῦ συνανθρώπου, ὅτι εἴμαστε ὑπόλο-